

Futva érkezem és...

Kopeczky László

Azt mondom neki:

— Hallgass meg, Lillám! Szörnyút álmodtam. Szörnyút!
Várj... Egy gombot kigömbölok itten az ingemen... Fhű!

Tehervonat alá vetted magad.

Ne szakíts félbe. Mindjárt túl leszek a mondókámon:

... Vér... por... iszonyat... Zöldesszürke arcod.

Az emberek, mint a fekete legyek a sebhelyet, ellepték a töltést.

Éppen akkor ért oda apád. A villamosmegállótól futott.

Téged követett. Sehogy sem tudta vágára vagy legalább poroszkálásra ösztökélni a vánszorgó piros kocsit. Minden megállónál, kitérőben robbanásig vesztegelt. A kalauz hátat fordított a folyton kérdező apró emberkének. Apád azt hitte, azért nem jön a szembejövő villamos, mert te valahol... A végállomáson meg se várta, hogy megálljon vagy csak lassítson a kocsit. Leugrott, futott, s csak akkor torpant meg, mikor a tömeget meglátta.

— Mi történt? — kérdezte.

— Egy lány...

— Meghalt?

— Ühüm.

— Milyen színű ruha van rajta?

— Kék.

Feljajdult.

Lilla! Édesapád szeme olyan volt, mint a felakasztott kutyáé. Már csak ezért sem szabad a halálra gondolnod. Értjük egymást?

Ezután sötét képbe kerültem. Raktárhelyiség, vagy ilyesmi. Tudod, a bolt, ahol Irma nénéd dolgozik.

Üvegből üvegbe olajat önt. Beszólnak a nyitott ajtón.

Térdre esik. Sikolt.

Véresre veri a leszteszsákokat.

Ketten gyengéden felemelik. Feje mellére billent.

Az egyik fehér kabátos segét átkarolta. A másik tíz dinárért élesztőt szel egy göndör kisfiúnak.

Csak azt akarom mondani, Lilla, hogy kegyetlenség lenne Irma nénédet egyetlen suhintással lekaszálni. Elfonnyasztani. Porráőrölni.

Nagyon szépen kérek, hallgass meg, mielőtt...

Már itt fel kellett volna ébrednem, de nem tudtam.

Anna húgodat álmódtam, az utcán. Futva érte utól a barátnője.

— Állj meg, Anna! ... Lilla meghalt!

— Tudom — mondta. — Reggel óta.

— Csak délben halt meg.

— Tudom tegnap óta.

— Nem is délben. Most egy fél órája.

— Tu-dom, hó-na-pok ó-ta tu-dom.

Barátnője hangosan zokogott.

Lilla, a húgocskád hónapokig szívedben lakott, a halál árnyékában. Kegyelmezz neki!

Mert én a bátyádat is megálmodtam. És édesanyádat.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy most őszült meg. Ősz volt szegényke eddig is. De most:

Arcán kiütött a sziksó.

Haja meszes színű.

Vékony raffia tartja össze vonásait.

Szeme nincs. Belenéztem. Nincs.

Lilla, te ugye most megígéred, hogy nem teszel olyat... Szépen megvárjuk, hogy elpöfögjön a vonat, és hazasétálunk.

Képzeld (nincs vége még az álmoknak), odamegyek a bátyádhoz, és megkérdezem tőle, mit szorongat a zsebében. Mutatja. Matrózkés volt.

— Belevágom a kankutyába. Nem tesz tönkre több szerencsétlent! Látod, ha meghalnál, bátyád felkoncolná Karcsit.

No és... ezt egy kicsit kellemetlen így elmondani... Karcsit is álmódtam.

A Fehér Vitorlás kerthelyiségében ült.

Nem, nem leánytársaságban. Azt nem. A fiúkkal boroztak.

Idősebb férfi érkezik.

Félrevonja Karcsit.

— Mi történt? — faggatják barátai.

— Semmi. Egy kerge nő... Most egy darabig legalább békében leszek.

Mást is álmodtam, de az most nem fontos.

Az a fontos, hogy rádöbbenjél, mekkora pusztaság marad utánad, és mennyire nem hiányzol majd az embereknek. Az a fontos, hogy megígérjed... Ugye, megígéred?...

Mereven és feszülten hallgatva várom a választ.

.....

Valaki meglökött hátulról.

Felpillantok.

Vagy jó tíz lépésre elmaradtam már a halottaskocsitól.